

Jeg begyndte med at sige, at Formaalet først og fremmest var at naa tilbage til et rent forsikringsmæssigt Grundlag for Arbejdsløshedskasserne. Dette søges opnaaet derved, at den hidtil ydede fortsatte Hjælp skal bortfalde. I Stedet gives der Kasserne Adgang til Oprettelse af saakaldte Krisefonds. Til disse Fonds skal Kassernes Medlemmer bidrage med et vist Beløb, der mindst skal være en Femtedel af Arbejdsløshedskassernes ordinære Kontingent. De Understøttelser, der ydes gennem disse Krisefonds, maa højst udgøre to Trediedele af den vedtægtsmæssige Understøttelse og højst udstrækkes over 70 Dage, og til Krisefondene skal der fra Arbejdsløshedsfonden kunne ydes en Støtte paa højst 25 pCt. af Medlemsbidraget. Der er fastsat en Regel for Adgang til Understøttelsesudbetaling gennem disse Krisefonds, en Regel, som minder om, hvad der var gældende for Adgangen til at opnaa fortsat Hjælp gennem Arbejdsløshedsfonden, men som, hvad jeg haaber ærede Medlemmer ved nærmere Prøvelse af Regelen vil finde, ikke lider af de Mangler, som den hidtilgældende Regel led af, idet der nu er tilvejebragt en glidende Skala, saaledes at forholdsvis ringe gennemsnitlig Ledighed kræver en stor Tillægsprocent, for at der kan faas Understøttelse af Krisefonden, medens stor gennemsnitlig Ledighed kræver en væsentlig ringere Tillægsprocent. Hvad Enkeltheder i Regelen angaar, henviser jeg ærede Medlemmer til Bestemmelsen derom, som findes i Lovforslagets § 19, 5te Stykke.

Man vil maaske spørge: Hvis nu Arbejdsløshedskasser og Krisefonds viser sig ude af Stand til at løse den Opgave, som en indtraadt Arbejdsløshed stiller — denne kan jo ogsaa fremtidig blive af særlig omfattende og langvarig Karakter —, hvad saa? Paa hvilken Maade vil man saa løse de derved opstaaede Vanskeligheder? Ja, det er jo i Virkeligheden en Fremtidsopgave, som man i og for sig ikke behøver at beskæftige sig med her, hvor vi blot har til Hensigt rent organisatorisk at tilrettelægge Arbejdsløshedskassernes Opbygning og Virksomhed. Det er med andre Ord en Fremtidsopgave, som det jo er tids nok at optage til Løsning, naar den foreligger. Men jeg vil herom sige, at en Gang maa dog Deflationens Virkninger slaa igennem i det danske Samfund. Det er min absolutte Overbevisning, at hvis dette ikke sker — og i en nær Fremtid —, vil den nuværende højst beklagelige, ringe Beskæftigelsesgrad og den sørgelige Arbejdsløshed, som er dens direkte Følge,

ikke være at opfatte som ekstraordinær, men desværre som normal, og der er ikke helt lidt, der tyder paa, at saaledes er Forholdet for Tiden. Ser man paa Bevægelsen i Tallene igennem Aarets forskellige Maaneder, og sammenligner man disse Forskydninger med Forskydningerne i Aar, der hidtil har været opfattet som normale, vil man se nogenlunde ensartede Forholdstal, hvilket jo tyder stærkt paa, at det er en normalt forløbende Kurve, vi her staar overfor, blot løftet op i et væsentlig højere Niveau end det, hvori den har ligget i tidligere normale Aar. Det er et uforkasteligt Vidnesbyrd om, at vi her staar overfor Forhold, som har sat en ikke ubetydende Del af den danske Produktion ud af Markedet og trykket et ikke ringe Tal af den danske Arbejderbefolkning ned i en permanent Arbejdsløshed.

Derfor, jo før man giver Plads for Guldkronen indenfor alle Produktionsgrene og paa alle Produktionens Trin indenfor de i Produktionen bestemmende Faktorer, Kapital og Arbejde — Kravet har Ærinde med lige Styrke begge Steder —, des snarere kommer vi over Vanskelighederne. Uden om dem findes der ingen Vej. At tro, at denne Opgave kan løses ved Opbygning af et Understøttelsessystem, som betyder Udbetaling baade til arbejdende og arbejdsløse, er efter Regeringens sikre Overbevisning en Blindgade at komme ind i; thi en saadan Fremgangsmaade betyder Hemning og ikke Fremme af det, der nødvendigvis maa ske, hvor ondt det end gør, hvis bedre Tider skal kunne opstaa. Hvis derfor kommende Tider paa Grund af, at vi endnu ikke vil forstaa den Besøgelsetid, vi har, stiller Krav om større og mere omfattende Hjælp end den, der kan ydes de arbejdsløse gennem de Institutioner, der ved denne Lov nyskabes eller genskabes, maa Vejen ud af Vanskelighederne være den, at man skrider til en nøje Prøvelse af hver enkelt Forhold, af, hvad der er bestemmende for hans Arbejdsløshed, hvad der er afgørende for dens Varighed, hvorledes hans eller hendes Forhold i Familien og økonomisk maa siges at ligge. Man kan ikke, saaledes som vi har gjort i Overgangsarene fra 1921 til nu, bygge paa rent summariske Regler, der hviler paa statistiske Undersøgelser, saaledes at vi kun beskæftiger os med de objektive Tal og ikke med den subjektive Undersøgelse. En Udskillelse maa finde Sted, det er nødvendigt, ad de hidtil fulgte Veje kan der ikke fortsættes.

Idet den fortsatte Hjælp saaledes bort-